

**Pominulo piknikové
bůjné veselí,
léto je pryč, až jsme vlastně
šálné neměli.**

**Piknikům se velmi špatně
letos dařilo,
ani jednou počasí snad
na ně nebylo.**

**V květnu, v červnu chodili jsme
na ně v zámku:
"Přítel šasně — ještě není
soba pikniků."**

**V červenci pak, v srpnu, září
mnohý dobrý muž
rádý sástal doma sedět:
"Však je pozdě už!"**

Talab "svojí ke svým."

**Německo a Turecko,
srovná jako dva staří
dobří kamarádi!**

**Zavraždil z Turků kdo
celou tlupu Slávů,
hned se ozve Německo:
"Se to je po právu! —
Však die téhož právo se
Slávům v Prusku máti,
a proto se v Německu
spíše Turkům lóv.**

**Až Prus k heslu "Ves von Rom!"
"Hi Allah!" přijpíjí,
pak Německo a Tureckem
budou navždy spojili....**

**Žab se připravuje
homoeopatické
polévky?**

**Vezme se kuřa, zabije, okube a vy-
beře se, načes se pověsí na spágot do
okna když slunce svítí. Tam, kam
padá stín kuřeta, postaví se vařící vo-
da, ve které se stín kuřeta nechá
aspoň čtvrt hodiny provařit. Polévka
šťate vyličila již mnoho nemocných hy-
pochondrů.**

Škvělé trofeje svátčného Nimroda.

**Trefil v poli
v pluhu voly.
Na palouce
šlohi ova.
U mýtiny
bouchl svini.
Posleš v borku
raani Dorku.**

Výmřiva se každou cenu.

**Pán: "Poslouchejte, Kordulo, na
té rybě, co jste mi předložila, byl
vlas...."**

**Kuchařka (rychle): "Ale, milostpe-
ne, to není nic divného, ráčej přece
vědí, že se ryby chytají na vlas!"**

Z českého jaha.

**Hlad se blíží
k statku, chýš....
A ve vládě!
Ruce křísí!
Marně volá:
"Pomoc!" Vláška
je dnes ráda,
že hlad s nouzí
pomůže jí —
Čechy zdolat.**

Ve vtipném restauraci.

**Host: "Poslyšte, to Vaše pivko je u-
činná špina!"**

**Číšník: "Tak? To je divné! Zro-
vna před chvílí jeden host zase poví-
dal, že je to čistá voda!"**

**Vyjelák: "Ve zdejších lesích je
prý mnohatý hub!"**

**Lufták: "Nevět tomu. My je hie-
dali všera a nenášli jsme ani jednu."
"S kým jsi po nich chodil?"**

"Se šafárovou Andulem."

"Iau je...!"

Opatrnost nikdy nestojí.

**Host (vstupující do koncertu virtu-
osa Vornáčky): Jak to, že mám odle-
žit bý? Jakživo to neobjevil?**

**Kaštr: Račte odpustit, je to nev-
slovné přání mistra Vornáčky....**

Dobrodružství.

**"Tak jsme ho vsadil, Potpuk, do pe-
sledního křecaru — co?"**

**"Ale kavalir je — to se musel
nechat!"**

Děsivý.

**"Pardon! Nerádko býti bratr nebo
všude blízký přibuzný hrabě Ško-
šopolického!"**

**"Jsem sám hrabě Škošopolický."
"Ah proto jste mi tak nápad-
ně předoběh!"**

Ze svyby.

**A: Prosim vás, s kým se to ošle-
ten pan Holček?**

**B: Se slečnou Vornáčkovou; ona byla
před tím dlouho u divadla.**

**A: Ted už rozumám — proto ty stále
povídáš o něčem."**

Skrývačka.

Najděte na obrázku kobohu.

Chytrák.

**Žena: "Podívej se, muži, tamhle paní Křepelková má stejné šaty jako
já. To je přece skanda! Musíš mi koupit nové!"**

**Muž: "Ale drahoušku, považ si, jak ona je asi dopálena, když vidí v
těchže šatech tebe! Dopřej jí té zlosti!"**

Žena filosof.

**Muž: "Nevím opravdu, jak bych se zbavil tolika nepřijemných ná-
stávět."**

**Žena: "Snadná pomoc! Tém, kteří nemají, nepůj, a tům, kteří mají,
rekní o půjčku."**

V hotelu na venku.

"Proč pak jste mne dnes ráno nevbudil, jak jsem si přála?"

**"Slečinko, nešlo to, ažkoli jsem tloukl na dvěře, nevstávala jste. Tak
jsem aspoň vzbudil slečnu ve vedlejší pokojí, byste viděla mou dobrou vůli."**

O ženách, pro ženy.

Slavná tragická Fanny Janoušková, rozená Pražka, která po celá desetiletí sklízela vavřiny na německo-amerického a anglicko-amerického jevišti, již po několik let leží těžce nemocná v Saratogu, kde před třemi roky stěžena byla těžkým záchvatem mrtvice. Prosívala umělkyně nalézá se ve velké bídě. O peníze, které dříve se jí hrnuly mocným proudem, přišla pochybenými spekulacemi: 6000 dollarů, které před dvěma roky vyneslo divadelní představení v jejích prospěch předávaná, již se tak seschlo, že 73letá umělkyně nejpatně bude muset prodati, co jí ještě zbylo ze skvostů, dráh, garderoby a jiných památek lapších časů. Divadlo ve Frankfurtu nad Mohanem, jehož první hvězdou kdysi bývala, nabídl loňského roku opuštěné umělkyni penzi, o kterou však se Janoušková doposud nepřihlásila. U vrchního soudu v Brooklynu podal v těchto dnech James P. Tossiny návrh, aby byl zmocněn, prodati garde- robu paní Janouškové. Pán ten praví: "Byl jsem toho dalek, abych prodal věci Madame Janouškové bez její svolení. Ale dlužku mně \$1400, ano ještě více, kdybych všechno měl počítati. Její kufry a jiný majetek náležejí se od r. 1900 v mém domě. Když nedostanu od ní šádného pokynu, prodám její věci, abych zaplatil její dluhy. Jiným způsobem bychom nepříšli ani já ani ostatní věřitelé ke svým penězům. Panu Ashtonovi, majiteli domu v Saratogu, kde paní Janoušková nyní bydlí, ostala dlužna přes \$400; také ten by rád přišel ke svým penězům." Tak mizí sláva světla Janoušková ve dnech své slávy zůstává si nepomyslila, že nastanou doby, kdy po- slední její věc budou prodávány ve dražbě. Ale nešťastnějí při tom je, že z bývalých obdivovatelů a citelů slavné umělkyně nenajde se žádný, který by se postaral, aby poslední dny svého života mohla strávit v klidu. Čtenáře naše budou zajímati některá životopisná data o Janouškové, či Janušechkové. Narodila se v Praze r. 1830, od r. 1845 vystupovala v menších městech saských a viremberských. R. 1847 byla angažována v Kolíně nad Rýnem, kde Rodericik Ben- dix nejvíce přispěl k rozvoju její ta- lentu. Od r. 1848—60 hrála ve Frank- furtu, kde vynikla jako milovnice. R. 1861 přijata byla ke dvornímu divadlu dráždánskému, brzy odtud však ode- jela do Ameriky, kde s neobyčejným úspěchem hrála zprvu německy, poz- ději anglicky, kterážto jazyk osvojiła si důkladně. Roku 1876 vystoupila v Londýně a všude ceněna byla jako přední herečka své doby. V mládí vy- nikala v dílech tragických (Julie, Desdemona, Markétka), později jako heroína (Medea, Brunhilda, Alžběta, Ifiglie). Ženská lékařka, dr. Žofie Moraszew- ská, byla ustanovena sekundárním lé- kařkou v zemské nemocnici haličské ve Lvově; je to prvý případ toho dru- hu v Rakousku. Časopisy přinesly zprávu, že na po- trohradské akademii umění přijímány jsou v oddělení pro stavitelství také studentky. Všeobecně to považováno bylo za něco v Evropě z brusno něho. Ale není tomu tak. Slečna Helena Pe- dra de Nagyilovna složila v Marosva- sarhely v Uhrách zkušku co stave- lsky mistr a zastává nyní v Bystřici v Sedmihradsku úřad městského sta- vitele.

počouvaný, že mají samy o sebe se starati. Ve skutečnosti většina jich na konec musí se starati samy o soba, když následkem převrácených názorů svých rodičů promarnily léta, kdy se zdarom mohly se mnohému naučiti. Jest to ukrutným, když otec nebo matka dovolí, aby jich dceru vyrostla, aniž by byla s to na živobytí si vydě- lat. Měli bychom své děti učiti, že užitečná práce všeho druhu slouží jim ke cti. Jest to hanbou pro mladou dí- kvu, která nálež k velké rodině, kdy- jenost, kdožto její otec, matka a brá- tra pracují. Ale také ty dívky, jejichž poměrky nenutí je k práci, mají se všem- možně varovati zahádky. Mladé dámy, které chtějí si jen hráti, šádnou povinnosti nechtějí se vžáti, nicm vžádným se zabývati, jsou ke široké společnosti a na konec také obtíž sa- my sobě.

Dobrodružství.

Napsal Armand-Blanc, přel. B. Šitovod.

Slečna Louisa Severstova říkávala o sobě a dšněm svým přátelům, že je jako šťastná národově, o nichž dš- jepta nic nepraví, o nichž pouze u- vadí, že byli a jsou. O ni také nedalo se o mnoho více říci. Narodila se v malém městečku R... Žila tam již pa- deset šest let a pravděpodobně tam i země tak klidně, jak žila. V celém dosavadním její životě nepočuly jí ani žádné jiné štěstí ani veliký zá- rumek. Osířela ve věku tak útlém, že nechávala bolest té ztráty a byla vy- chována svou babičkou a tetou, starší sestrou zesnulé matky; obě staré že- ny mývaly jí oddané a snázly se jí nahraditi rodiče. Žila mezi nimi dlouho, šťastně a klidně, a když se obě ve vysokém již věku, jedna po druhé s světlem rozžehaly, byla ona již sama také skoro stařenkou. Když jí bylo dvacet pět let, ucházel se o její ruku mladý lékař, který se nedávno před tím v R... usadil, ale ona ho odmítla, pravice, předně, že se jí dosti nelíbil, aby se chtěla státi je- ho ženou, a za druhé, že ho ani vsta- ně nřídlo v R... pořádně nezná. Vsta- ňky byly s rozhodnutím jejími úplně spokojeny a život plynul všem klidně dále.

I později ještě činěny jí tu a tam nabídky, ale ona říkala: Je mi dobře takto a zůstano tak. Její život byl jednotvárný, ale ni- kolí nečiný. Její domek se zahrádkou skýřaly dosti zaměstnání pro ni i pro starou její služku; trochu čítla, byl- jí to v městečku nemocem, šla ho na- vštívit a celý rok šla do zázory prá- dlo pro nemluvičata, které potom dá- vala die potřeby chudým matkám. Příjmy její nebyly veliké, ale její po- treby byly ještě menší a proto žila bezstarostně. Udržovala přátelské sty- ky se všemi lepšími rodinami v mé- stě a jednou v týdnu scházela se s nimi buď v nich nebo jí vřítala u se- bo, po řadě, die ušatého zvyku. Znala jí všechny, věděli podrobně vše o jejím životě a říkali o ni, že je šťastna, protože jí život nepřinášel žádnou bouři, žádné dobrodružství.

Jednoho večera vravela se po des- ácti hodině z přátelské besedy u lé- kařky v přívodu notáře a jeho cho- ti, kteří bydleli v jejímu sousedství. Byla velmi udivena, když spatřila v přední světnici, její služka spala v prostřední světnici, nečekala nikdy na svou paní a na schodech svítila z pravdla jen olejevá lampička. My- šlenka na zloděje, vloupavší se do do- mu, probleskla hlavou staré slečny, ale v tom už vyšla z kuchyně služka a zvěstovala, všeska pomatená: — Podívejte se, slečno, co jsme do- staly!

— Co jsme dostaly? opakovala sleč- na Louisa v údivu. Nečekávala přec- ně nic, žádnou zášilkou, žádný dar... A také to nebylo nic podobného, jak se přece věděla, když nabílela do kuchy- ně. Byla to malá, osmiletá dřevčinka, černě obléčená, s ručními vlasy a modrými očima. Obrátila ke staré sleč- ně důvěrně svůj bezouk, bledý obli- čeč a pravila: — Dobrý večer! To jste vy, moje tetičko! Přišla jsem k vám... byla jsem unavena, ale Anna mi dala mlé- ka a Miret je roztomilý... Miret opravdu vypadá roztomile a spokojeně mhouří očima po nenadě- lem hostu i po své paní s lavičkou v ka- men, kdež byla seděla před tím i dřev- činka. Vedle kocařa leželo psaní, kte- ré Anna nyní rychle své velticeste ko- dávala: — Ten dopis přinesla ta slečinka; přišla nedávno zcela sama, zavinou- la a já se věru bála jí otevřít, bylo jí tak pozdě! — Kdo tě ke mně dovedl, malá, kdo? ptala se pak.

Tu se dřevčinko dalo do pláče. Klid tohoto domu byl porušen na vždy a stará slečna měla již svou příhodou. Nejdříve snažila se upokojiti dítě, pak uložila je na své vlastní lůžko a když usnulo, četla osudný dopis ještě jednou. List tento pocházel od ma- ňžela sestřence slečny Louise, mladší sestry matky Louisiny odesla do Pa- říže proti vůli svých rodičů dříve je- ště, než Louisa sama se narodila. Provdala se tam, aniž by si byla vy- žádala dříve svolení z domova, rozně- vala se nadobro se všemi svými a vic- nikdo o ni nevěděl a nemluvil, jenom po letech se kdosi zmínil, že zemřela a zanechala dceru. A tato dceru pro- vdala se později za malíře, jak stálo v dopise, a vedlo se jí špatně; malíř churčel, málo vydělal a žena jeho před několika roky zemřela. Sám na smrt nemocen, ležel v nemocnici a své jedině dítě, které nyní klidně spalo na loži své tety, neměl komu svěřit. Pro- sil tedy přitele, aby je dopravil ku přibuzným v R..., o nichž zemřela choť jeho někdy vypravovala, co od své matky věděla. Přítel vyhověl po- ňmrtí malířově této prosbě, dovedl dřevčinku z Paříže do R..., ale do- mu neznamého nevěsel, zavinil jen u dveří a pak kupaše se vzdalil — snad se obával, aby prosba umřeláho- nebyla oslyšena a on nebyl nucen, vzíti dřevčinku zase nazpět — být! as!

o málo bohatší svého mrtvého přítele. To vše svěděla slečna Louisa a dopi- su a a vypravování přibývalo dřevčinka, a nyní přemýšlela, stojí u lůžka, na němž klidně spal její nenadě- lý host. V hlavě jí hučelo, vířily tam neurčité, ale znepokojivé pomysly na tetu, která tento klidný dámský svět volně opustila, na dceru její, která provdala se za malíře; dořídila jí opuštěnost a bída dřevčinka i nešťastí jeho rodičů.

Hří den probral se zácionami a ná- leží slečnu Louiseho ještě sedět na kra- ji lůžka a přemýšlet o celé té pří- hode, kterou nikdy nemohla ve své staré hlavě srovnati. Po chvíli probudilo se dřevčinko a usmálo se na ni a pak šlo ovívnulo jí ruce kolem šije. Slečna Louisa rázem byla zbavena muk přemýšlení a pochybností, přitiskla ma- lou vřetelkyni k sobě a po chvíli po- sloušel šla pro snášení i Mireta, když se host začal po oběm šáněti...

Zajímavosti z konklave.

O konklave vycházejí stále na jevo zajímavé podrobnosti: mimo Oregliu ostatní kardinálové ob- čovali konklave poprvé a byli vžá- novati a důležitosti aktu volby papežovy cele proniknutí: někte- ří kardinálové, odevzdávající své hlasovací listky, modlili se po ti- chu, mnozí pro rozčilení celé noci nespali.

Jako o konklave, s něhož Pius IX. vyšel papežem, byl i letos velký zmatek při určování konklavních místností; když už všechny místnosti byly obsazeny, přišel ke knížeti Chigimu kardinál, řáda je si místnosti. Pokoje, které pro sebe a konklavistu losem ob- držel, že pryč se mu ztratily. Kníže shledal, že jiný cizí kardinál omy- lem obsadil pro sebe místnosti dvě — jednu musí ustoupiti.

Dorozumíváť řeč kardinálů byla latina, ale latina konklavní, kterou kardinál Gibbons, Škrben- ský, Fischer, Rampolla, Mathieu, Herrerra a Puzyna každý die své národní výslovnosti vyslovo- vali. Jeden s kardinálů chtěl čaj — latinsky a obrždě zubní vodič- ku. Protože latina nemá po mo- derní každodenní potřeby názvy, nastaly také časté zmatky. Jak přeložiti na příklad "železnice, pí- šařský stroj, parník, rychlovlak?" věci, kterých římané neznali.

Kardinál Gibbons vedl si pryč ze všech kardinálů nejvolněji: ostře své posouzal a o jidle se vyjádřil: "Nyní vím, proč ubohý Lev XIII. tak strašně zhubeněl. Va- tičanská chuť ho tak vysušila!" "Eminenci, račte čísti knihy zakázanou," upozornil Gibbonse žertem francouzský kardinál. "To není pravda," bránil se Gibbons.

"Váš sluhá omylem položil na můj stolek Zašlév "Řím!" "Ano, ano, vzpomínám si," od- pověděl Gibbons a svolal: "Nemo- hu celý dlouhý index míti v hlavě." Jistý kardinál, onemocněv ve Vatikánu, sňbil své sestře, kte- rá ve čtvrti Borgo nájala si byt, že bude jí šátkem dávatí zname- ní, jak mu je. Čerčevné šátku zamávával mělo znáčení: "húře", bílý šátek "lépe". Právě když konklavista mával bílým šátkem, dopadl ho kníže Chigi, nejvyšší správce konklavní a dal ho gar- disty odvésti.

Kardinálové měli svou zvláštní tabulku a svůj zvláštní jídelní lí- stek: at' v kapli Sixtinské se ří- znil v několika stran, v jídelně by- li všichni jedna mysl. Kardinálům zvlášť chutnalo výtečné vino francouzské a italské a někteří z nich, kteří vna buď ze zásady, buď ze záklaku lékařova nepijí, tžče prý pociťovali své absti- nentství.

O různých malých nehodách a nedorozuměních konklavních vy- pravovali po volbě, ve chvíle ve- černího klidu novému papeři, který všem těmto příhodám své- ho konklave se srděčně smál. "Jen když Eminence byli vse- lé mysle!" řekl Pius X.

* Má v lásce kriminál. Onehdy dostal se k roudin v Prachati- cích jistý Škaloud a žádal, aby byl zavřen, že prý nemá výdělek. Jako důvod k tomu uváděl, že prý falšoval jedno místo ve své knize, ale když ho od soudu po- slali domů, šel tam — v Chuma- nech u Vlachobřezí to je — a tu stoukl své bratra tak krutě, až zbrocen krví sklesl k zemi. Na to šel k soudu, kde mu tentokrát vyhověli a zavřeli ho. Poraněný, jež surovec svému bratru spáso- valí proto, aby se dostal do kri- minálu, je těžké.